

Indiáni a skalpování? V Americe ho rozšířili především Evropané

- CZ24 News | 24. října 2023

Historie skalpování jde až do starověkého Řecka, má tedy velmi dlouhou tradici. I dnes věříme tomu, že skalpování Evropanů bylo oblíbenou „kratochvílí“ především indiánů. Nicméně skutečnost je poněkud jiná a pravdou zůstává, že to byli právě Evropané, kteří skalpování masově rozšířili.

Skalpování, tedy vyříznutí či vytržení části lidské pokožky s vlasy, je prakticky staré jako lidstvo sami, a tato praktika se rovněž dostala do popkultury, filmů, vyobrazení. Skalpy byly vnímány jako trofeje, symbol odvahy a vítězství nad nepřítelem, a také jako předmět, který má mystickou, až nadpřirozenou povahu.

Slavný historik Hérodotos kdysi napsal, že skytští bojovníci měli králi přinést skalp nepřítele, aby se mohli ucházet o podíl na kořisti. Jiné zdroje pak hovoří o tom, že v 9. století Frankové či Anglosasové praktikovali skalpování. Jinými slovy to znamená, že skalpování není záležitostí novověku, jak by se mohlo zdát.

Autor: Wikimedia Commons. volné dílo | Popis:

Pokud hovoříme o severní Americe, archeologické důkazy pro praktikování skalpování se vážou již do

začátku 14. století. Byl například z této doby nalezen masový hrob o 500 (!) lidech v Jižní Dakotě, kteří vykazovali známky skalpování. Zhruba v polovině tohoto století byl rozšířen dnes již mýtus o tom, že do Ameriky přivezli skalpování až evropští [kolonisté](#). Není tomu tak. Tradice skalpování byla nedílnou součástí mnoha severoamerických indiánských kmenů, a to ještě před tím, než evropští osadníci začali objevovat Nový svět a osidlovat jej.

Je zajímavé, že sami Evropané v Americe skalpování rozšířili. Praktika se mnohem více rozšířila poté, co Evropané začali severní Ameriku kolonizovat. Platilo to však z obou stran. Vzájemně se totiž motivovaly v odměnách za skalpy. Například guvernér Nového Amsterodamu Willem Kieft, nizozemského koloniálního města, které bylo později Angličany přejmenováno na New York, nabízel štědré odměny vojákům za skalpy nepřátelských [indiánů](#).

Kieft nebyl ve svém snažení sám, úřady jednotlivých kolonií nabízely prémie za indiánské skalpy, jejich nájezdy totiž vážně narušovaly či znesnadňovaly Evropanům kolonizaci severní Ameriky. Cílem této „motivace“ tak bylo eliminovat indiánské nebezpečí, či jej snížit na únosnou míru pro evropské osadníky. Konflikty však pramenily také z kulturní neslučitelnosti a nedůvěry obou stran.

Autor: Wikimedia Commons. volné dílo | Popis:

Během posledního koloniálního střetu mezi Francií a [Británií](#) v letech 1755-1760 se skalpování a

odměny za něj ještě více rozmohlo. Za skalpy dospělých mužů byla nabízena přibližně dvakrát vyšší platba než za skalpy žen a dětí. Skalpování během různých válek pokračovalo až do 19. století, ale postupně ztrácelo na intenzitě. Během americké občanské války některé nepravidelné jednotky (např. útvar Krvavého Billa Andersona) sbíraly skalpy jako trofeje. Indiáni skalp až do 80. let 19. století považovali za cennou válečnou trofej jak během mezikmenových střetů tak i v bojích s bělochy.

V novějším období se tak indiánské války zintenzivnily, zejména v 19. století. Konflikty mezi indiány a bělochy vyeskalovaly, a rozsoudit je musely až válečné střety. Těch bylo několik. Především do historie vstoupila bitva u Little Bighornu z roku 1876, která nebyla prostá skalpů, a již svedl americká armáda a indiánské kmeny Lakotů, severních Šajenů a Arapahů. Jde asi o nejznámější střet indiánů a bělochů a také poslední boj velitele George Custer, který přišel v bitvě o život. Ze 7. kavalerie nikdo nepřežil.

Proti bílým osadníkům povstali Siouxové u potoka Wounded Knee v Jižní Dakotě v roce 1890. Střet, který je považován za jakýsi epilog indiánských válek, nepřežily stovky Siouxů. Karta se protentokrát obrátila ve prospěch Američanů. Oběťmi masakru byly z velké části ženy a děti. Americká armáda považovala krveprolití u Wounded Knee za odplatu za debakl u Little Bighornu o 14 let dříve.

Praxe skalpování se v pozdějším období čím dál více stávala nepřijatelnou, i když důkazy o něm máme i z nejnovějších dějin, ojediněle se mělo vyskytovat i za druhé světové války. V naší době občas probleskne zpráva o tom, vrah svou oběť skalpoval, nebo člověk utrpěl pracovní úraz, během něhož byl skalpován. To už je ale jiná historie.

ZDROJ: Britannica

Zpracoval: Petr Duchoslav/securitymagazin